

งาน คือ เงิน

เงิน คือ งาน

บันดาลสุข? หรือ ทุกข์?

โดย.....ต้นไผ่

ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันหลายท่านคงนั่งกลุ่ม หัวเราะรำบ้างอาจเพราะความดีใจและโล่งอกที่ได้ขายหุ้นไปก่อนที่เงินบาทตก ก็เลยกำไรไป ก่อนที่จะแย้! แต่ที่แน่ ๆ คนเคยรวยก็ต้องกลับมาจน เพราะไม่ทันขาย หรือขายไม่ได้ แล้วคนเคยจนล่ะ! ฮ้อ...ก็ยังจนเหมือนเดิมกะ ไม่สะทกสท้านเท่าไรหรอก เพราะไม่เคยได้ใช้เงินมาก ๆ เหมือนคนเคยรวย

อย่างไรก็ดี ชนชั้นกลาง พอดี ๆ ก็ยังลอยตัว (มีบ้างใจลอยไปลอยมา... คิดมากอยู่นะ) สบาย ๆ บ้าง ร้อน ๆ หนาว ๆ บ้าง จะถูกปลดออกจางานเมื่อไรก็ไม่รู้เพราะเจ้าของกิจการ (คนเคยรวย) ก็ล้มแล้ว คนชั้นกลางที่เคยกินเงินเดือนขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี แกรมโบนัสอีก 1 เดือนบ้างบางบริษัทถึง 6 เดือนบ้าง 12 เดือนบ้าง 24 เดือนบ้าง จะไปทำอะไรล่ะ งานแบบตกต่ำมาก ๆ ก็ไม่เคย หรือ งานสูงเกินไปก็ทำไม่ได้อีก ...ดูท่าจะเป็นกลุ่มคนที่น่าสงสารที่สุดเลย แต่ก็ยังเป็นบทเรียนที่ดี ที่เตือนเราว่า ถึงแม้เราจะทำงานมานานเงินเดือนจะสูงแล้วก็ตาม วันหนึ่งต้องรู้จักพอ ไม่ลืมนอน และจงทำงานด้วยคุณภาพมิใช่ขอเงินเดือนสูง ๆ ทำเดียว

...เพื่อนคนหนึ่งของดิฉันเคยพูดไว้ว่า “นี่แหละ...เป็นช่วงเวลาที่ ฝืดร้อน เฉพาะคนทำงานที่มีคุณภาพจริง ๆ ไว้ ที่สำคัญคือเป็นคนดี ซื่อสัตย์ หนักเอาเบาสู้อ จึงจะอยู่ได้” เพราะเก่งอย่างเดียวและไม่จำเป็นเขาไม่เอาไว้แล้ว เพราะจ่ายค่าจ้างไม่ไหวเค้อ...!

ที่น่าสังเกตยิ่งกว่านั้นคืออัตราการฆ่าตัวตายมากขึ้น ลงหนังสือพิมพ์ทุกวันและเป็นคนดัง ๆ ทั้งนั้นเลย... บ้างก็หนีปัญหา หนีหนี้สิน หนีภาระที่จะตามมา ฯลฯ บางคนไม่รู้จักกัน บังเอิญมานั่งสงบใจที่บริเวณใกล้เคียงกันเท่านั้นเอง ชวนกันตายพร้อมกัน แกรมเขียนจดหมายลาตายฝากญาติ ๆ เป็นที่ระลึกอีกแ่นะ...

หวังว่าคริสเตียนคงยังใช้คำว่า “ขอพระเจ้าอวยพระพรท่าน” ก่อนลาจากกันและพบกันใหม่วันหน้านะ แต่ไม่ใช่การเอาไปใช้ลาตาย

ในพระธรรมฟีลิปปี 4:6-7 กล่าวไว้ว่า “อย่าให้เราทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอนกับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์”

ตั้งแต่กลางปี 1997 เพื่อน ๆ ได้โทรศัพท์มาคุยด้วย ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเครียดเกี่ยวกับสภาพเงินการงานทั้งสิ้น มีเพื่อน ๆ ทั้งชายหญิงประมาณ 6 คน ที่ขอให้ช่วยหางานหรือฝากงานให้ด้วยหนึ่งในหกคนนี้เป็นชาย เขาจบการศึกษาด้านวิศวกรรม และสถาปัตย์จากต่างประเทศ เคยได้รับเงินเดือน รวมเบี่ยเลี้ยงเกือบแสนบาท มาดกงานเอาตอนนี้ ก็พยายามหางานที่เงินเดือนใกล้เคียงเงินเดือนเดิม เพราะที่ทำงานผ่านบ้านของบริษัทชื่อดังแห่งหนึ่ง ราคาตั้ง 3 ล้านกว่าบาทนะ...แต่เมื่อเวลาผ่านไป 5 เดือนเขาเริ่มมีอาการปวดท้อง ก็ยังไม่ไปพบแพทย์ กลัวจะเสียเงินค่ารักษาเปล่า ๆ เนื่องจากไม่มีบัตรประกันสังคม เพราะตอนทำงานดี ๆ อยู่ไม่เคยสนใจ เห็นว่ายังเบิกค่าสวัสดิการรักษายาพยาบาลจากบริษัทได้สบาย ๆ ก็ไม่สนใจจะไปติดต่อบัตรฯ จากแผนกบุคคล ต่อมาเขาเริ่มคิดว่าที่ท้อง รู้สึกเป็นก้อนกลม ๆ ค่อนข้างแข็งจึงไปพบแพทย์ ผลปรากฏว่าเกิดจากอาการเครียดมาก ที่สุดเขาบอกว่า “เอ้อ...ยังงี้ ๆ ก็ช่วยหางานให้ผมต่อไปนะ มีข่าวอย่างไรก็รีบบอกผมด้วย ขอเงินเดือนแค่ 20,000 ก็เอา!...ว้าว! หลายคนอาจจะยังพูดว่าไอ้...มันก็ยังเยอะอยู่น่า...

และนี่ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของสภาพที่ไม่ได้เตรียมพร้อม หวังและคิดอย่างเดียวว่า จะมีเงินเดือนใช้เยอะ ๆ อย่างนี้ได้ตลอด ๆ ๆ ๆ ๆ ไป

อีกช่วงหนึ่ง หลังจากที่ปิดหูดวันขึ้นปีใหม่ไปแล้ว เมื่อเริ่มวันแรก ๆ ของการทำงานในปี 1998 เพื่อน 2 คน โทรมาในวันเดียวกัน ช่วงเช้าเพื่อนผู้หญิงโทรมาคุยกับดิฉันที่ทำงาน “เฮ้...หวัดดีปีใหม่จะนี้ตัวเอง ค่าโดนลดเงินเดือน 10% ละ...แยเลย เท่ากับเงินเดือนเมื่อ 2 ปีก่อนเลยแยจิง นี่ถ้าแยลงกว่านี้ ฉันคงจะกลับต่างจังหวัดไปอยู่บ้านดีกว่า เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายที่นี้มากไม่คุ้มเงินเดือน”

ดิฉันจึงปลอบใจไปว่า “โธ...เธอจำเพื่อนฉันอีกบริษัทหนึ่งนะ เขาถูกลดเงินเดือน 30% และไม่มีโบนัสมา 2 ปีแล้ว ปีนี้ดูท่าจะไม่ได้อีก เธอจะยังเล็กน้อยนะ...จะบอกให้” เธอจึงคลายความโศกไปได้หน่อยหนึ่ง แล้วเราก็สนทนากันต่อในเรื่องสนุก ๆ ตามประสาผู้หญิง ผู้เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขันไว้จรรโลงโลกอันแสนเศร้า...ในยุค IMF

พอช่วงบ่ายในวันเดียวกัน มีเพื่อนผู้ชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งดิฉันได้แนะนำเขาเข้าทำงานในที่นั้นเมื่อสามปีที่แล้ว ช่วงบ่ายวันนั้นเอง โทรมาบอกว่า “เธอ เราถูกออกจากงานแล้วนะ”

อีกรายหนึ่งค่ะ แต่รายนี้น่าเห็นใจเพราะเพิ่งจะพวกภรรยาไปเที่ยวปีใหม่เนื่องจากตนเองประจำต่างจังหวัด ก็เข้าสำนักงานช่วงเช้า และเย็นกลับมาที่โรงแรมจะได้พบภรรยา และจะเที่ยวพักผ่อนอยู่ที่นั่นจนกว่าจะเปิดงานหลังปีใหม่ พอเข้าสำนักงานเช้าวันที่ 29 นั้นเอง เจ้านายก็เรียกเข้าพบ และบอกว่า “พรุ่งนี้ไม่ต้องมาทำงานแล้วนะ” ก็จ่ายให้ 6 เดือน ตามกฎหมาย...

โอ๊ะ อะไรจะปะดั่งเบซาเข้ามาในวันเดียวกันถึง 2 ราย นี่คนไม่ไกลตัวเท่าไรหรืนะ แล้วอีกหลายล้านชีวิตที่เราไม่รู้จักเขาละ จะมีใครคอยปลอบโยนไหมหนอ?...แล้วท่านผู้อ่านละคะ เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้บ้างไหม?

ในช่วงนี้ไม่ใช่คนถูกปลดงาน หรือบัณฑิตตกงาน จะเป็นเรื่องน่าหนักใจอย่างเดียวนะคะ ไม่ว่าท่านจะยังมีงานทำอยู่ ก็ต้องเตรียมพร้อมสำหรับอาชีพสำรอง เพื่อถูกปลดในอนาคตอันใกล้...อันไกล...อันไม่แน่มั่นนอนด้วยเช่นกันก็ถ้ามีเวลาจะไปฝึกอบรมอาชีพต่าง ๆ ได้ที่ ศูนย์ฝึกวิชาชีพสวนลุมพินี หรือจะเป็นลุงชาวขายอาชีพ ก็ไม่เลวนะจ๊ะ จะบอกให้ เพื่อจะเป็นโอกาสทอง เพื่อชีวิตการทำมาหากินใหม่ที่อาจจะรุ่งกว่าเก่าก็ได้ ใครจะรู้...?

พระคัมภีร์ในพระธรรมกาลาเทีย 6:9 ยังบอกเราไว้ว่า “อย่าให้เราเมื่อยล้า ในการทำดีเลย เพราะถ้าเราไม่ท้อใจแล้วเราจะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร” ในยามวิกฤตทางเศรษฐกิจเช่นนี้ พระธรรมข้อนี้คงหนุนใจท่านได้ไม่มากนักน้อยนะคะ

ขอฝากข้อคิดจากพระคัมภีร์ในพระธรรมมาระโก 8:36 “เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา”

...แล้วเรากำลังไขว่คว้าอะไรอยู่เพื่อชีวิตฝ่ายเนื้อหนังนี้?...แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าคะ ด้วยรักและห่วงใยในพระคริสต์.

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 49 ฉบับที่ 261 มีนาคม-เมษายน 1998, หน้า 50-51.